

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2812/05
25.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Звездане Лутовац и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца АА, против туженог малолетног ББ, чији је старалац ВВ, којег заступа БВ, адвокат, са умешачем на страни туженог Градским центром за социјални рад Одељење ГГ, ради исељења, рашавајући по ревизији туженог изјављене против пресуде Окружног суда Београду Гж. број 6883/05 од 8.6.2005. године, у седници већа одржаној 25.1.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. број 6883/05 од 8.6.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег општинског суда у Београду П. број 1106/03 од 1.11.2004. године, исправљене решењем истог суда П. број 1106/03 од 20.4.2005. године усвојен је тужбени захтев тужиоца и малолетни тужени ББ обавезан да се са свим лицима и стварима исели из стана ДД, последњи у низу са десне стране од улаза у двориште, који се састоји од једне собе и једне кухиње адаптиране у собу гледано са леве стране од улаза у дну дворишта, веранде адапирани у антре – летње кухиње гледано од улаза у двориште право у дну истог и шупе која је адаптирана у ВЦ са десне стране од улаза у антре – летњу кухињу, све саграђено на катастарској парцели аа. зк. ул. ббб КО ЂЂ и тако испражњен стан од лица и ствари преда тужиоцу на слободно располагање у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке исте пресуде тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 3.800,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Решавајући о жалбама туженог и умешача на страни туженог изјављеној против те пресуде Окружни суд у Београду је пресудом Гж. 6883/05 од 8.6.2005. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против те пресуде Окружног суда у Београду тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио писмени одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битних повреда из члана 354. став 2. истог закона на које се у ревизији указује, јер су нижестепени судови о свим одлучним чињеницама релевантним за правилну одлуку у овој парници дали јасне, потпуне и правилне разлоге сагласне стању у списима и резултату изведених доказа, а нема ни других недостатака због којих се побијана пресуда не би могла правилно и законити испитати.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању власник предметног стана је тужилац. Отац туженог, сада пок. ПП, који је умро вв. године, био је носилац станарског права на предметном стану на основу уговора о коришћењу стана од 25.9.1990. године. У наведеном уговору о коришћењу стана, као члан породичног домаћинства уписан је син носиоца станарског права ВВ, који у том стану не станује, већ са породицом живи у другом стану који се налази у згради ЕЕ. Тужени је рођен ----.1990. године и од рођења живи у спорном стану, који је наставио да користи и након очеве смрти. Решењем органа старатељства од 27.3.2003. године тужени је стављен под старатељство и за стараоца му је одређен брат по оцу, ВВ.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да тужени након смрти свог оца нема право да настави са коришћењем предметног стана, те су правилно поступили када су усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да се из истог исели.

Наиме, носилац станарског права на предметном стану, који је у својини тужиоца, био је сада пок. отац туженог и он је то право стекао у време када се по тадашњим прописима из стамбене области, на стану у

својини грађана могло стећи станарско право. То је било регулисаном одредбом члана 8. став 1. Закона о стамбеним односима ("Службени гласник СРС", број 29/73), одредбом члана 2. и 93. став 1. Закона о стамбеним односима ("Службени гласник РС", број 9/85), као и одредбама Закона о становању ("Службени гласник РС", број 50/92 са изменама и допунама), који у члану 40. предвиђа да носилац станарског права, односно закупац стана на неодређено време који то право има на стану у својини грађана до дана ступања на снагу тог закона, наставља са коришћењем стана у складу са одредбама чланова 30. до 39. истог закона.

Тужени је рођен 16.11.1990. године, односно после 29.7.1973. године када се више није могло стећи својство носиоца станарског права на стану у својини грађана. Следствено томе тужени није могао стећи ни својство корисника таквог стана као члан породичног домаћинства носиоца станарског права, те му не припада право да након смрти свог оца, у смислу члана 34. и 40. Закона о становању настави да предметни стан трајно користи.

Без значаја је истицање у ревизији туженог да је он био члан породичног домаћинства свог оца, који је био носилац станарског права на предметном стану и да је непрекидно у њему становао од момента рођења, јер тужени није био члан породичног домаћинства свог оца у време када је његов отац по закону стекао својство носиоца станарског права на предметном стану који је у својини грађана на дан 29.7.1973. године.

Са горе изнетих разлога, а на основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа,

судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ЉМ